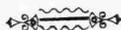

οὐρανός. Ἡ ζωὴ ἀνατέλλει θορυβώδης καὶ ἠχηρά. Νομίζει τις ὅτι εἰς μέγας πολύφωνος παιὰν ἀποτελεῖται ἀπὸ σύμπαντος τοῦ στερεώματος. — Μόνον τοῦ νεκροταφείου ἡ σιγὴ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν θείαν καὶ ὑπερτάτην ταύτην ἁρμονίαν τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ὡς νεκρὰ ἄφωνος παῦλα παρεντίθεται μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε ἄφωνα καὶ ψυχρά καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μελανείμων ὠραία γυνὴ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὁποίας ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ρίπτει μίαν ψευδῆ ἀνταύγειαν ζωῆς κεῖται νεκρὰ ἐπὶ τοῦ μικροῦ τάφου τοῦ υἱοῦ τῆς ἀποψυχθεῖσα καὶ ἀπομαρμαρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ παγεροῦ πέπλου τῆς Νυκτός! ...

Ἐν Πατησίοις, Σεπτεμβρίου 1888.

Ἀλέξανδρος Θ. Φιλαδελφεύς.

ΤΗ· ΝΕΑ· ΚΑΙ ΛΟΓΙΑ· Κ & Κ.

ἐπὶ βιβλιαρίου τῶν Λυρικῶν τοῦ Χριστοπούλου.

« Ἄφες τὰ τρεχάματα
 « τῆς ζωῆς τὸ πᾶνε κ' ἔλα.
 « Ὅσον τὸ καλὸ τὰ γράμματα!
 « Παῖζε, χόρευε καὶ γέλα».
 Λέγει τοῦτ' ὁ λυρικός,
 ἐγὼ πλὴν τὸ ἐναντίο,
 ποζὸς καλὸς ἢ ποζὸς κακός,
 ἔκλεξε ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἐπιτιθεμένη ἀπάντησις τῆς Κας Κ.

Τὸν Χριστόπουλον ποθῶ,
 ὁπαθός του μέλλουσα·
 τώρα πλὴν σ' ἀκολουθῶ,
 θέλουσα μὴ θέλουσα.

Νοέμβριος 1888.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

